

Gulášek na přivítanou

Dobrý večer, milý přátelé, posluchači Rádía Student. Jsem rád, že nám to konečně začalo, a tak se dejme se bez dlouhých řečí do práce.

Prince

Musicology (4.23)

Musicology, jinak název songu od umělce, který už zase může vydávat u velkých společností pod jménem Prince, se latinsky řekne muzikologie a česky je to prostě hudební věda.

My z ní ovšem vědu rozhodně dělat nebudeme a spíše si jaksi po princovsky, sebevědomě a velkoryse, budeme ten výraz překládat velmi volně, asi jako „tak tohle je hudba“. A budeme tím myslet nejspíš tak tohle všechno je hudba, všechny tyhle nejrůznější podoby patří do jejího širokého proudu. Zároveň rovnou říkám, že nebudeme moc fušovat do jejích různě okrajových proudů, tedy do hudby porůznu alternativní, a vzhledem k tomu, že už jsem starší pán a moc velký randál mi nedělá dobře, vynecháme i trash metal, gothic rock, techno či bass & drum...

Což samozřejmě neznamená, že sem tam trochu nepřibrousíme. Zvláště když některé kapely zní ještě i po čtvrt století tak svěže a rozpustile:

AC/DC

Beating round the bush (3.56)

AC/DC, Beating round the bush. Onehdá jsem si tyhle anglo-australské čertíky pustil jako hudbu na dobrou noc a musím říct, že se tomu moje přítelkyně trochu divila...

Anyway, jestli nám to spolu vydrží, uslyšíte v příštích týdnech takovou spoustu tak rozdílné hudby, že vám z toho půjde hlava kolem, stejně jako jde mě už málem třicet let. Já to ale mám moc rád, když se mi hlava trochu točí. Rock & soul, adult-oriented rock neboli pomp rock, funky, pop jazz, fusion music, two tones, new romantics... a říká-li o sobě Roman Holý s oblibou, že je poper, pak já se nebojím říct, že ta naše hudební věda bude především o různých podobách pop-music za posledních řekněme čtyřicet let.

Aniž bychom přitom chtěli být nafoukaní, bude to ale spíše o tom, jak vnímají lidé pop-music v Británii či Americe, než u nás. A tam se toho vejde opravdu hodně.

Takže budeme hojně hrát věci, do kterých se naše rádia nehrnou, i když podle mě tam místo mají.

Jako třeba

Joan Armatrading

Recommend my love (4.29)

V danou chvíli máme skóre černí versus bílí 2 : 1, a mám pocit, že to zhruba odpovídá tomu co ode mě můžete očekávat. Ale občas to dokonale namícháme, třeba už příští týden nás čeká pořad o populárnější podobě fusion music, kde kapely jako Tower of Power přímo stavěli na tom, že v jedné skupině hráli černí a bílí dohromady. To se mnohem později osvědčilo i ve fotbale... a kdo by, při pohledu na mužstva jako Chelsea nebo Arsenal, dnes řekl, že ještě koncem 70. let bylo byl černochoch v anglickém fotbalovém mužstvu něčím nepředstavitelným.

Ostatně černá s bílou skvěle ladila nejen ve slavném duetu Stevie Wondera a Paula Mc Cartneyho *Eben a slonovina*, ale také třeba ve filmu *Duety*, který je o jedné soutěži v karaoke a v němž si zazpíval Babyface s překvapivě slušně zpívající herečkou Gwyneth Paltrow.

Líbezný hit *Just my imagination* dávno před nimi proslavili The Spinners, ale tak už to je, že se povedené písničky meldují pořád dokola...

Babyface & Gwyneth Paltrow

Just My Imagination (4.12)

A vidíte... v téhle pomalé písničce jsme měli pohromadě hned tři příběhy, kterými se budeme v příštích pořadech postupně věnovat.

Jedním z nich jsou slavné duety, těm přepustíme alespoň jeden večer zcela určitě. Potom tu máme často spíše zábavnou než hudebně skvělou kapitolu s názvem zpívající herci... věděli jste třeba, že Eddie Murphy nazpíval tři desky, na které mu skládali hudbu lidé jako Stevie Wonder nebo Rick James, a že ta úplně první měla i slušný úspěch?... No, a další významnou kapitolou hudebního popu jsou tzv. cover verze, neboli převzaté písničky. S těmi zabrousíme výjimečně i do domácích vod a to proto, že jsem jako dítě miloval řadu písniček, a podržte se, některé i od Gotta, Vondráčkové, či Zagorové... To zní až zvrhle, ale přijde vám to uvěřitelnější, až se ukáže, že téměř bez výjimky šlo o písně převzaté...

Taky se budeme věnovat některým slavným, nebo spíše skrytě slavným osobnostem, k jakým patří třeba Adrian Belew, muž který jako mimořádný kytarista nesmazatelně zapsal do projektů s Frankem Zappou, Davidem Bowiem, Talking Heads, ale zejména King Crimson, kde převzal i roli sólového zpěváka. V této méně obvyklé roli se pak objevuje třeba i na desce Mikea Oldfielda *Earth Moving* v písničce *Holy*...

Adrian Belew

Holy (4.37)

Řeknu vám, že jak už si tak v životě kroutím čtvrtou dekádičku, tak se mi pochopitelně moc nelíbí, jak to chodí v současné agresivní, klipové odnoži amerického popu. Víte, co mám na mysli: v patnácti vás vyrobí... a po dvacítce jste na odpis. Já mám rád dědky, jako je Johnny Guitar Watson. Představte si, že tenhle chlapík patřil v padesátých letech mezi nejuznávanější bluesové muzikanty a zpěváky, v šedesátých smočil svou kytaru v jazzu, pak od něj byl chvíli pokoj, jen aby se v půli sedmdesátých vynořil s pasáckou čepičkou a perfektně vychytaným old-school funkem. A ještě jeho poslední deska Bow wow z roku 1994 je zatraceně dobrá práce...

Johnny „Guitar“ Watson

Hook me up (4.30)

Občas se mě někdo ptá, jakou hudbu mám vůbec nejraději. Moc nevím, co si s takovou otázkou počít, ale nakonec zpravidla řeknu, že černou, taneční.

No a pak mě zničehonic přistihnou, jak bulím nad tou nejbělejší a nejméně taneční hudbou, jakou si dovedete představit... třeba takovou, kterou dělá Joni Mitchell.

Blondatá kanadská víla, jejíž intimní folková deska *Blue* z roku 1971 je oprávněně považována za jednu z největších hudebních událostí celé historie, toho vyzkoušela za třicet let aktivní kariéry opravdu hodně a po deskách, na nichž se silně inspirovala jazzem, dospěla v druhé polovině osmdesátých let k soundu, který se nedá zařadit do žádné kategorie. Je to prostě Joni Mitchell.

Sice už elektrická, ale pořád svůdně intimní. Ve skladbě *Nothing can be done* z roku 1991, kterou si pustíme, se za pět minut neodehraje téměř nic... a přesto ji můžete poslouchat celý život, podesáté, posté.

Aspoň si to myslím...

Joni Mitchell

Nothing can be done (4.52)

V jednom z dalších pořadů uslyšíme pohromadě NERD, Outkast či Arrested Development – a leckterý znalec by se asi zeptal, co mají tyhle kapely společného. Na to bych řekl: dělají to prostě chytře. Hip-hop, rap, funk je u všech v základu, ale v poměru k většině ostatních kapel se to u nich má asi tak jako se to má s poměrem většiny hokejistů k Wayne Gretzkymu. Je v tom zkrátka něco navíc... Je v tom vtip, ba humor.

Zastavme se u Arrested Development. Název jejich první desky, jejíž význam se dá směle přirovnat k dopadu meteoritu, označoval co možná exaktně dobu, po níž čekali na podepsání nahrávacího kontraktu: *Tři roky, pět měsíců a dva dny v životě...* Muzikanti se tady ve skladbě *People everyday* přihlásili ke kapele Sly and the Family Stone, když přepsali klasický Slyův hit *Everyday People*... A je to jako by chtěli – chytře – říct, jsme výborní... ale vždycky se v hudbě najde někdo, na koho navazujete...

Arrested Development

People Everyday (3.26)

... a pokud teď máme dojem, že úděsnější patlaninu nedokázali uvařit ani pejsek s kočičkou, tak vězte, že ještě zdaleka nejsme u konce. V pořadu, který se bude věnovat pokračovatelům Beatles, přičemž řeč bude o suverénních a úspěšných tvůrcích, nikoli o plagiátorech nebo různých revivalech, nelze nezmínit jednu z neopominutějších skupin hudební historie, kapelu XTC. Ze všech věcí, které udělali, je můj mazlík z největších jejich tráva, *Grass*, s vtipným textem o svádění spolužačky z lycea.

XTC

Grass (3.05)

Tak – a rozhodl jsem se, že víc vás už dnes mučit nebudu, a proto vynecháme ukázkou z toho nejpodstatnějšího, co se dělo koncem sedmdesátých let na obou stranách Atlantiku – a jako že se na každé dělo něco docela jiného. Takže vracím do šuplíku jak britské ABC, které si pustíme v pořadu o jednom z nejslavnějších hudebních producentů Trevoru Hornovi, tak americké Toto, nejkomerčnější odnoží amerického pomp-rocku, o němž si rozhodně budeme povídat, a odpustím si i upoutávku na příští úterý, kdy si zadováíme s kapelami jako byly či dosud jsou Chicago, Blood, Sweat & Tears, Tower of Power a pochopitelně Earth, Wind & Fire... a ke konci dnešního pořadu už dokloužeme ve stále saténovějším rytmu.

Nejprve ovšem ještě jedna pořádná funková řachačka od pána, který nedávno zemřel a u nás zůstal v podstatě neznámý, přestože v Americe má své místo na funkovém Parnassu jisté.

Rick James

U Bring The Freak Out (4.05)

Funku v nejrůznějších podobách se mnou uslyšíte opravdu dost, protože já mám hudbu, co vás vyžene na taneční parket, velice rád.

Ale kdybych musel – jako Nick Hornby v knize *Hi Fidelity* – udělat svou Top Five všech časů, pak by v ní určitě nechyběl pán, kterého pustím vzápětí. Původně klasický jazzový zpěvák nahrál mezi lety 1981-1986 čtyři desky tanečního pop-jazzu, které bych přirovnal k národnímu zlatému pokladu. Na poslední z nich nazvané *L is for Lover* je i následující skladba...

Al Jarreau

Says (3.51)

Na závěr něco úplně heboučkého: jeden z nejkrásnějších a nejjímavějších hlasů, jaké znám, patří zpěvačce jménem Randy Crawford, které se také v některém z příštích

pořadů budeme věnovat obšírněji. Dnes už jenom deštivá noc v Georgii, *Rainy night in Georgia*... tak ať vám trochu sprchne na sny... Dobrou noc.

Randy Crawford

Rainy night in Georgia (3.46)